

De ★ Drie ★★ Heksen ★★★

van het Kindertheater

ELKE VAN CAMPENHOUT

Ergens in het theaterlandschap, in een verre hoek van het koninkrijk, ligt een gebied waar de meeste recensenten en theoretici met een grote boog omheen lopen. Er wordt niet alleen kunst geproduceerd, maar ook nog eens met goede bedoelingen. Er wordt niet alleen over artistieke praktijken gepraat, maar ook over verantwoordelijkheid en educatie. Maar er is vast nog wel een constante, dacht de hoopvolle recensent, verhalen! Die zijn toch van alle tijden! Daar kan het Kinder- en Jeugdtheater toch niet omheen! Wat zijn de sprookjes van vandaag, wat is het ultieme verhaal dat nu verteld moet worden? Voor wie en waarom?

De drie Heksen van het Kinder- en Jeugdtheater kijken me een beetje meewarig aan. Sprookjes? Fantastische personages? In plaats daarvan spreekt Barbara Wyckmans over de hoop om nieuwe verhalen te creëren in een multiculturele samenleving. Neemt Eva Bal me mee naar oorlogsgebied, en de zere zone waar Mr Bert wanhopig wacht op een knuffel. En pleit Oda Van Neygen voor een radicaal hedendaags verhaal dat wordt geschreven door de nieuwe media van de technologie, of dat zich afspeelt in Irak of je eigen gewelddadige achtertuin.

Deze tekst is een bewerkte weergave van drie interviews: over verhalen van toen en nu, en de huizen waarin ze hun plaats vinden. Over de dialoog tussen maker en publiek, en de (mentale) reizen die je moet ondernemen om tot zo'n dialoog te komen. De heksen van het kindertheater zetten hun toverkracht al lang niet meer in op het betoveren van pompoenen of vergifigen van appels. Ze staan met beide voeten stevig in de wereld, met als enige ingrediënten het onwankelbare vertrouwen in de intelligentie, de moed en de durf van en voor een nieuwe generatie.

★ Heks Oda ★ ★ Heks Barbara ★ ★ ★ Heks Eva

Verhalen Van Toen:

Als je mij vraagt naar verhalen, dan denk ik aan sprookjes, en daar heb ik helemaal niks mee. Voor mij gaan al die verhalen over hetzelfde: een personage komt in een moeilijke situatie terecht, overwint een heleboel obstakels, en komt als herboren uit het proces. Dat soort verhalen hebben mij nooit aangesproken, misschien omdat ze nooit deel hebben uitgemaakt van mijn leefwereld als kind. Ik kom uit een groot gezin waar eigenlijk heel weinig gelezen werd, en we hadden ook geen tv. Ik herinner mij één boek, *Schatteneiland*, maar dat heeft blijkbaar geen onuitwisbare indruk op mij nagelaten. In een groot nest met 12 kinderen moest er goed nagedacht worden over hoe we ons geld zouden besteden. Er was genoeg om eten te kopen, maar snoep of speelgoed waren niet zo belangrijk. Daar heb ik een sterke sociale reflex aan over gehouden. En in combinatie met mijn katholieke opvoeding, heeft dat ervoor gezorgd dat ik een grote verantwoordelijkheid voel voor mijn medemens, voor de pijn die anderen wordt aangedaan. Op dat vlak vond ik de Jezusverhalen als kind wel heel inspirerend: zijn lijdensweg, het moment waarop hij de handelaars uit de Tempel gooit. Ik zag Jezus dan ook eerder als een sociaal werker, een revolutionair. Later ging ik even bij Amada, maar het bleef mij gaan om de outcasts: om de mensen die niet aan het woord komen. Die wil ik horen. De Maria Magdalena's. Voor mij zijn verhalen belangrijk als ze kinderen moed en durf meegeven: de moed om iets te bereiken, en iets van jezelf te maken.

★
Oda